

אתרים

זווטה כזאת

הזיזות, שהגיעו מן העיר העתיקה בירושלים לחוגים דתיים בישראל, עוררו בהם חלילה. נאמר, כי עיריית ירושלים העתיקה אישרה תוכנית בנייה, על שטח הגובל עם הכותל המערבי, סמוך לרובע היהודי החרב. לפי התוכנית יוקם על שטח זה, השייך לעדה הארמנית, בית-מלון מפואר, רב-ימי, מות, ממוזג-אחור ומכוסה וזכוכית בזהר. "איך יתכן לחלל מקום קדוש כזה להקים זווטה כזאת?" נודעקו היהודים הטובים. של המלון: הילטון.

על שם אותו הילטון, אשר עיריית תל-אביב אישרה את תוכניתו להקים בית-מלון מפואר, רב-ימי, ממוזג-אחור ומכוסה וזכוכית בזהר על שטח בית-הקברות המוסלמי שבחוף תל-אביב. או צעקו המוסלמים שלי יפז: "איך יתכן לחלל מקום קדוש כזה להקים זווטה כזאת?"

תעופה

הצד על הבאיג

בין אנשי צהתי-האחיר של אל-על, אין שלמה ראוברג אהרן ביותר. הנחט הי ראשי, טכורים רבים מהם, חזור יתר על המידה בחשיבות עצמו ותפקידו.

כאשר מגיעים אנשי הצחת לניו-יורק, לי משל, הם ממחרים להסיר את מעילי מדיהם, את סימני הדרגה והחברה מעל חולצותיהם, ויוצאים למסעדה כדי לבלות. כך נהגו מאז ומתמיד. אלא שלאחרונה הם נוהרים מלע שות זאת, אם נמצא ראוברג בסביבה. כי הוא מייד נווץ בהם קשות על התנהגות זו — הנראית לו כרשלנית — אף כי אין שום תנהגה האוסרת זאת. לו גם היתה — אין זה מסמכותו של הנחט הראשי להעיר הערות מישמעיות לדיילים על הקרקע, לאחר גמר הטיסה.

לתפקיד הרם, לו זכה ראוברג הצעיר לא זומן, אמרו אנשי-הצחת, עלה לו לראש. הוא כבר רואה את עצמו אחראי לסדר הטוב בכל חברת אל-על, מעין רבי-סמל מעופף.

בשבתה האחרונה של צהתי-האחיר, היה ראוברג אחד המפקחים שהמשיכו לטוס, בראותם את עצמם אנשי הנהלת החברה, יותר מאשר אנשי-צחתים.

"אתה משחק באש!" בשבוע ש עבר נכנס ראוברג לתא הבאיג של אל-

לקראו עתון. הקברניט העיר לו כי קיימת הוראה חמורה נגד קריאת עתונים בתאי הטיס. אלון קיפל את עתונו, המשיך בהת רוצצות בין הכיסאות, עד שלבסוף רצה גוטמן לדעת: "מי סוף-סוף האלוטאי — אתה או ראוברג?"

"אל תהיה יותר מדי פיקח", השיב ראוברג, "אתה משחק באש!" לפני שהמטוס נכנס לטיסתו הארוכה מעל לאטלנטי, פנה הקברניט לראוברג, בו ראה את הנחט המוסמן על הטיסה, ביקש ממנו בדיקת מצפן. עלי-פי הוראות-הטיסה, חיב הנחט לערוך בדיקת מצפן מדי שעה.

"אך ראוברג היה עסוק בלימוד אלוטס. "אני אעשה בדיקת מצפן מתי שאני רוצה!" השיב.

"ראוברג, פקד עליו הקברניט בשנית, "קום ועשה בדיקת מצפן!"

"דו-שיח שהתפתח לאחר מכן היה חסר תקדים בתולדות התעופה. "גוטמן, ענה הי נוחט, "אעשה קריאת מצפן כשאגמור מה שאני עושה עכשיו."

"בוקפים שלי, אתה תקרא לי קפטן, לא גוטמן!"

"אני אקרא לך גוטמן מתי שאני רוצה, שמהגה!"

סיפר הקברניט לאחר מכן: "יכולתי ברגע זה לחזור לניו-יורק, לפנות למספרה ש-תעצור אותו על התמרדות — עם כל הי סנסציה וההמולה הכרוכות בזה. יכולתי להוציא אותו מתא-הטיס ולעשות את עברי-ההנחט בעצמי. אבל יש לי די עבודה משלי. החלטתי להמשיך בשקט עד לוד, וי שם להגיש תלונה."

הוא לא המשיך בשקט. הוראות-הטיסה מחייבות את הקברניט לערוך תרגיל של נחיתה-על-מים פעם אחת בכל טיסה מעל לאוקיינוס. בדרך לניו-יורק ערך תרגיל זה עם כל אנשי-הצחת. ראוברג ואלון, ש-הצטרפו לצחת בניו-יורק, לא עברו את הי תרגיל. על כן התליט לבחון אותם בתרגיל, כפי שמחייבות אותם הוראות-הטיסה.

הוא פנה לראוברג ברשמיות המכסימי-לית: "האם אתה יודע מהם תפקידן כי 'ditching'?" ראוברג רק ענה: "גוטמן, אתה משחק באש!"

קורש הקורשים. התלונה שהגיש גוטמן בנהגיעו ללוד היתה חמורה ביותר. מפק-חי הטיסה התכנסו, הזמינו את שלושת הי מעורבים בפרשה למסור עדות. הם גם הזמינו את הקברניט שאול שמיר, וציג ועד צהתי-האחיר. טענת ראוברג ואלון: "זוהי צהתי-האחיר."

תסיסה עצומה בין כל הקברניטים, שראי בו תקדים חמור ומסוכן. "זוהי התנהגות מרדנית!" קבע בפני המפקחים, דרש להע-מיד את השניים לדין מישמעתי, לקרקע אותם עד לגמר הבירור.

"בעניין זה", הסבירו כמה מהקברניטים, "לא יכולה להיות פשרה. זהו קודש הקודש שים. אם הדבר הזה יעבור בשקט — לא תישאר עוד שרשרת פיקוד!"

העניין הועבר להכרעתו של המנהל, שלמה להט. בהחלטתו תלוי עתידה המימי של החברה: אם ימשיכו הקברניטים לטוס, אם יסילו חרם על ראוברג ואלון, או אם יכריזו שביחה.

תאונות

כבשים תמיות

נהג המשאית העיו את כבשיו בגיורגוריס חדים. הוא האייך בהן לעלות בכבש אל ארגו המשאית, סגר את הדלת הכבודה. היה עליו להעבירן לאחד ממשקי הגליל-העליון, והוא החליט לבצע את המשלוח ביום שישי האחרון, בשעות הבוקר.

לאחר שהעלה את עלי חסין, אחיו בן השלושה-עשר, על ארגו המשאית, נכנס מחד מוד לתאו ויצא עם עשרים וחמש כבשיו מנצרת לכיון טבריה.

אלו מתו כשבילי. כשרוחו טובה עליו ירד מחמוד במורד הכביש הראשי ל-טבריה, כאשר הרגיש לפתע כי מעצוריו אינם פועלים. הצומת, בה ארעו כבר מספר תאונות, הלכה וקרבה במהירות מסחררת. מחמוד ניסה לבצע את הסיבוב שבתום הי מורד — לנסות להתחכך במדרכה על-מנת לעצור.

הוא לא הצליח. המשאית הגדולה התהפכה על הכביש, נעמדה כשגלגליה למעלה. בנס הצליח מחמוד לקפוץ מתאו לפני שזה הת-רסק בחבטה. כמה כבשים התפוררו לכל עבר על הכביש כשחמש מהן מוצאות את מותן בין שברי הארגו ומתחתיו.

רק כעבור שניות אחדות הבחינו העוב-רים ושבנים בקריאות אדם הבוקעות בין פעיות הכבשים המבוהלות והגוססות. אחדים מהם מיהרו חילצו את עלי הקטן מתחת למשאית, כשהוא בריא ושלם. הכבשים רפרו את החבטות שקיבלו, מנעו ממנו כל פגיעה. "חלא מזל!" אמר עלי, כשהוא מסתכל בעצב על הכבשים המתות. "אמרתי לאחי שאני לא רוצה לשבת בקביונה. רציתי לשבת עם הכבשים שלי. עכשיו אלו מתו בשביל שאני שאר בחיים."

נוער

קומוץ בקיסריה

כשמאס לכיף בעיר — לסחוב איחפא-לות ופאלקונים — נוסעים החברה לחיק הטבע, לחופים מבודדים, רומאטיים. כי כל רופא ימליץ שאם לגנוב בקיץ — או באחיר הצה, במרחבים הפתוחים.

מוכן שהם מוכרחים ללכת תמיד למקומות בהם אומר השלט "אין מעבר", להיכנס ל-זלות שרשום עליהם "אין כניסה". אחרת זה לא נקרא. זה לא גברי, והם לא יטבלו ביים ההערצה של החתיכות, המצטרפות למסע הביולוי.

ביום הששי, לפני שבוע, החליטה קבוצה של ארבעה גברכים מפתח-תקוה, ביניהם גם פר-חטיס וחיל אחר — שנמל-קיסריה העמיק הוא היעד הבא. החבורה, בלחית ארבע חתיכות מתאימות, עברה זקופה כי ליל-שבת דרך השער "אין כניסה", ירדה לחוף ("רחצה אסורה"). האני שלהם הרקיע שחקים, והם הבטיחו לחתיכות קומוץ עד אור הבוקר.

על החוף אין עצים. אבל החברה ממלאבס נמצא פאנטס. החתיכות אמילו חשבו שזה נוצר מצחיק. שלושה מתנדבים צעדו אז קדימה, לעבר מסעדת טטראטון המפוארת, המשקיפה על המיפרץ. לא לעבר הכניסה הראשית, המוארת, ההומה מתמורת ומאור-חיים. הם תקפו אל מאחורי הבניין, לעבר חדר-הנהחיות. ולא לדלת שעליה התנוטט השלט "גברים", אלא לדלת "נשים".

שמישון הדא-יביב. כעבור כמה דקות הושלם המיבצע. הם היו חורה בחוף, נשאו על כתפם שלל-נצחון. כמו שמישון הגיבור בעזה.

עובדת-הנקיון אכלה, אותה שעה, את ארוחת-הערב החטופה שלה. כשחזרה, כע-בור רבע שעה, רצה בועקה אל מנהל הי (המשך בעמוד 21)

סרגדיה ישראלית

אשתו ושני ילדי-וכדג

אורות הניאון של מועדון-הלילה וגוס כבר קרצו ונצצו. היה ערב. עוד מעט יגיעו הזונות, והחילים האמריקאים שב-בסיסים הסמוכים, ובני-הנוער של העיר, יבואו לרקוד טויסט והמשפטיסט. בבאר הריק, בין הבקבוקים והכוסות, היח העשן והאלכוהול והמכונות האוטומטיות הכינו בעלי המקום, יהושע ומאן כ"ץ, את הכל ללילה נוסף. לילה של מניין הקופה, של גערות בשיכורים ומיגות מים במקום שמי-פאניה למארתות-הבאר.

לפתע — יריה, עוברי-ישובים נכנסים לי מקום ככהלה. על הארץ — שלולית דם. בי חוכה מפרפר גבר. ראש מופצץ. לידו, חי-זרת וניסערת, בוכה וזועקת — אשה בלוג-דית תמירה ויפה. בין שניהם מוטל אקדה. השאלה הניצחית: מי רצח?

אארן

על מסלול החצונג בתל-אביב, כשהיא מדגימה בנדיים. בי חודשי שחותה הקצרים בארץ הספיקה מארן להיות דוגמנית מבוקשת עלי-ידי המציגים.

אלפי קילומטרים משם, מטרייר העתיקה שבגרמניה, שהפכה מרכז ביור לחילוי הי מערב שבסיסייהם פוזרים בסביבה, היו אנ-שים שידעו את התשובה עוד לפני שנשאלה השאלה. "היא תיריד אותך ביגון שאולה", אמר אב בית-הדין הרבני בתל-אביב לי-יהושע כ"ץ לפני יותר משנה, כשהוא מת-כחן לאותה צעירה בלוגנית גרמניה. "היא הרגה אותו. לא חשוב מי ירה", ידעה א-כחוש, חרושת סבל, פחוטת. מרירות ו-אהבה ניכזבת, בפרברי תל-אביב. עבודה, מי שהיתה אשתו של הקורבן במשך 15 שנה, ילדה לו שני ילדים, גידלה אותם בי כוחות עצמה. לא באה הסרגדיה אל סיומה. היתה זו רק תאנה.

חמש שנים תמורת לידה

להושע כ"ץ, מי שפיה תלמיד בבית-הספר הדת-תחכסוני, נאסיר בגול-כרם, מכתא, מסגר, מציל, זגג, שוטי ולבסוף פושע ואסיר, אחרי שנתפס לפני כעשר שנים, בהיותו-אשוטר, כשאתך בשוח-המוויין בתנובה יחד עם נתמן ברוקש, נאחו גברי-מניה, כסיכוי אחרון לחיים חכרי-תקחה. כמו ליורדים ישראלים רבים אחרים, היו עבירו חיים במועדון-לילה בגרמניה הדרך היחידה להרחיח, להסתדר בחיים, לבנות משפחה. אלא שהמשפחה שרעה לבנות לא היתה משפחה שלו. אחרי ששחרר משנות מאסרו לא הצליח

הכבשים ההרונות ליד המכונת ההפוכה קול אדם בין הפניות

על, שטס מניו-יורק ללוד. ליד ההנה ישב דויד גוטמן, אחד הטייסים המנוסים של הי חברה — ואחד ממנהיגי השביתה האחרונה, אותה הפר ראוברג.

יחד איתם בתא ישב גם האלוטאי הי ראשי של החברה, דן אלון, שאף הוא היה בין מפירי השביתה. מכיון שאל-על מתכ-הנת לבטל בעתיד הקרוב את תפקידו האל-חוטאי במטוסי הסילון, ערכו ראוברג ואלון אימונים תוך כוי טיסה: ראוברג אימן את אלון בנית, והאלוטאי הראשי אימן את הנחט הראשי בשידור. אולם הם לא טרחו לקבל רשות לכך מהקברניט, או אף להודיע לו כך, כנהוג. כי מאז השבי-תה, לא האלחילו השניים מילה עם גוטמן, תחילת הטיסה חלפה כשאלון עובר מכסאו לכסא הנחט, ובשלב מסויים אף התיישב